

Wiadomości KSN

Biuletyn Informacyjny Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „S”

Nr 17

kwiecień

1997 r.

Sobieszczański

19 Posiedzenie Prezydium Rady KSN NSZZ „S”

22 lutego 1997 r.

Zebraniu przewodniczył Janusz Sobieszczański Przewodniczący KSN:

Przyjęto pewne zmiany w porządku obrad. J. Sobieszczański stwierdził, że z powodu nieobecności prof. E Burki sprawy dotyczące PAN zostają przełożone na następne posiedzenie Prezydium KSN.

- Skarbnik KSN Barbara Jakubowska przedstawiła propozycję preliminarza budżetowego KSN na 1997 r. Zostały przedyskutowane pewne zmiany w przedstawionej propozycji. Preliminarz zostanie wniesiony pod obrady Rady KSN.
- H. Witkowska i J. Sobieszczański omówili sprawę współpracy KSN z GEW (Związek Zawodowy Edukacji i Nauki w Niemczech). H. Witkowska jest przedstawicielem KSN na Kongres GEW - w maju br. Latem tego roku odbędzie się szkoła letnia organizowana przez GEW. Głównym tematem szkoły będą badania naukowe. W dniach 8-9 lipca br. odbędzie się spotkanie we Frankfurcie n. Odrą. Na tym spotkaniu mają zapaść ustalenia dotyczące dalszego współdziałania KSN z GEW. W Kassel w semestrze zimowym ma mieć miejsce konferencja na temat finansowania szkolnictwa i nauki. Wiosną 1998 r. przewiduje się zorganizowanie seminarium Polsko-Niemieckiego. Prezydium dokonało wstępnych ustaleń co do składu delegacji na te spotkania i ich tematyki.

- W dniach 25-30 kwietnia br. w Brukseli odbędzie się Seminarium EI na temat szkolnictwa zawodowego.

Prezydium KSN postanowiło, że wystąpimy z propozycją rozmów z MEN i KBN w sprawie Budżetu Państwa na 1998 r. w części dotyczącej szkolnictwa wyższego i nauki. Zwrócimy się również z prośbą, aby w tych rozmowach uczestniczyli przedstawiciele Ministerstwa Finansów. Prezydium przygotowało projekt stanowiska w sprawie Budżetu Państwa na 98 r.

- Prezydium postanowiło wystąpić na piśmie do Ministerstwa Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy (tzw. „chorobowe”).
- Omawiano sprawę współpracy KSN z Radą Główną Szkolnictwa Wyższego. Do 10 maja przyjmujemy propozycje tematów rozmów z Radą.
- Omawiano także szereg drobniejszych, aktualnych spraw naszej Sekcji.

Maria Wesołowska

W zeszycie

19 Prezydium KSN

Krzysztof Schmidt-Szałowski - Głos w

sprawie edukacji i nauki

Sprawozdania Komisji KSN:

ds. Legislacyjnych

ds. Organizacyjnych

Z prac Komisji Interwencji KSN:

„Trzynastka”

*Tekst, który przedstawiamy poniżej
ukazał się (z niewielkimi zmianami)
w marcowym numerze „Forum Akademickiego”.*

Głos w sprawie reformy edukacji i nauki

Krzysztof Schmidt-Szałowski

Ogólny stan, w którym znajdują się obecnie dziedziny edukacji i nauki, oceniamy jako wysoce niezadowolający, gdyż nie odpowiada on istotnym potrzebom społeczeństwa. Istnieje uzasadniona obawa, że te dziedziny w okresie najbliższych dziesięcioleci będą czynnikiem hamującym cywilizacyjny rozwój naszego kraju, stawiając go w niekorzystnej sytuacji wobec większości krajów europejskich. Równocześnie jednak trzeba wziąć pod uwagę, że niezbędna, zasadnicza poprawa tego stanu będzie wymagać dużego wysiłku organizacyjnego i poniesienia poważnych kosztów. W pierwszej kolejności trzeba opracować realistyczny program reform, który powinien być wdrażany systematycznie w ciągu kilku do kilkunastu lat. Musi to być program akceptowany zarówno przez środowiska zawodowe, które będą go realizowały, jak i przez całe społeczeństwo, aby zgodziło się przeznaczyć na ten cel odpowiednie środki.

Problemy, które zostały przedstawione poniżej, traktujemy jako szczególnie ważne, gdyż od ich rozwiązania zależy powodzenie całej reformy.

I. Niewłaściwa i niespójna struktura systemu edukacji, niedostosowana do potrzeb i aspiracji młodego pokolenia i nie zapewniająca odpowiednich standartów nauczania, akceptowanych w krajach o wysoko rozwiniętej cywilizacji. Coraz wyraźniej występuje sprzeczność między szybko rozrastającym się zakresem działalności szkolnictwa wyższego i wzrostem liczby studentów a stanem i strukturą szkolnictwa ponadpodstawowego. Nie jest ono obecnie zdolne do zapewnienia młodzieży takiego wykształcenia, aby znaczna jej część mogła z powodzeniem kontynuować naukę w wyższych uczelniach. Z drugiej strony szkolnictwo wyższe nadal jeszcze nie potrafią przedstawić potencjalnym kandydatom na studia oferty dostosowanej do ich potrzeb i aspiracji. Obecny system edukacji powinien być zatem zasadniczo przekształcony. Wprowadzanie niezbędnych zmian trzeba rozłożyć na etapy, które jednak powinny być realizowane zgodnie z jednolitą, dokładnie opracowaną i społecznie akceptowaną koncepcją, obejmującą całość systemu - od szkoły podstawowej do uniwersytetu.

Trzeba zaakceptować następujące założenia wyjściowe określające podstawę nowego systemu edukacji:

- Konieczne jest unowocześnienie szkoły podstawowej, której program powinien zakładać, że wszyscy kończący ten etap kształcenia będą kontynuować naukę w szkole średniej obranego przez siebie profilu.
- Należy przyjąć, że każdy uczeń, poza szczególnymi wyjątkami, powinien ukończyć szkołę średnią, przy czym w większości powinny to być szkoły o profilu ogólnokształcącym, przygotowujące absolwentów do studiów wyższych.
- Wyższe uczelnie powinny być dostępne dla wszystkich absolwentów szkół średnich, a podstawą przyjęcia na studia wyższe powinna być matura państwowa, jeśli szczególny charakter studiów nie wymaga dodatkowego sprawdzianu.
- Szkolnictwo wyższe powinno obejmować zarówno studia zawodowe, kończące się stopniem licencjata (lub inżyniera), jak i studia akademickie, w których podstawowym modelem powinien być układ trójstopniowy: licencjat - magister - doktor.

- W okresie nie ustabilizowanego rynku pracy, co trwać może jeszcze wiele lat, szczególną wagę należy przywiązywać do instytucji i metod oceny poziomu kształcenia w poszczególnych uczelniach i wydziałach, jak również do trybu i kryteriów stosowanych przy udzielaniu uczelniom praw do nadawania tytułów zawodowych, czyli do akredytacji.
- Każdego typu wyższa uczelnia może mieć status szkoły państwowej, samorządowej lub prywatnej, przy czym uprawnienia do nadawania tytułów zawodowych powinny wynikać z orzeczeń organu upoważnionego do prowadzenia akredytacji.
- Budżet państwa oraz budżety samorządu terytorialnego należy traktować jako główne i trwałe źródła finansowania szkolnictwa wszystkich szczebli, niezależnie od możliwości korzystania z innych źródeł.

II. Brak dostatecznie przygotowanej kadry zawodowej zdolnej do realizacji nowych, rosnących zadań stojących przed edukacją i nauką. Sytuacja pod tym względem w ciągu ostatnich lat uległa znacznemu pogorszeniu ze względu na niedostateczny dopływ odpowiednich kandydatów do zawodu nauczyciela i pracownika nauki, jak również wskutek przechodzenia wartościowej, doświadczonej kadry do innych poza edukacją i nauką obszarów aktywności zawodowej. Podstawowym warunkiem dokonania postępu w dziedzinie edukacji jest przygotowanie odpowiednich kadr nauczycieli, zdolnych do sprostania nowym zadaniom edukacyjnym na wszystkich szczeblach, od szkół podstawowych do uniwersytetów.

- Szkoły podstawowe są szczególnie ważnym etapem edukacji, gdyż w tym okresie rozwoju człowieka następuje kształtowanie jego osobowości, rozwój jego inteligencji, ukierunkowanie zainteresowań oraz opanowanie podstawowych narzędzi zdobywania wiedzy i umiejętności krytycznej analizy informacji. Ten etap edukacji będzie wymagał **przez** najbliższe lata, a nawet dziesięciolecia stałego dopływu licznej kadry wysoko wykwalifikowanych pedagogów zdolnych do wdrażania nowoczesnych metod w zakresie dydaktyki i wychowania.
- Szkoły średnie stoją obecnie przed wyjątkowo trudnym zadaniem, polegającym na istotnym zwiększeniu liczby uczniów w szkołach typu ogólnokształcącego, o programie zapewniającym młodzieży dobre przygotowanie do studiów wyższych. Zwiększeniu liczby placówek o profilu ogólnokształcącym i wzrostowi liczby zatrudnionych w nich nauczycieli powinna towarzyszyć troska o to, aby pracę w tych szkołach podejmowały osoby o najwyższych kwalifikacjach zawodowych i moralnych.

W celu zapewnienia dopływu odpowiednio przygotowanych kadr do szkolnictwa podstawowego i średniego trzeba niezwłocznie podjąć działania zmierzające do:

- 1) Zwiększenia atrakcyjności i podniesienie prestiżu zawodu nauczyciela, co musi wiązać się z dogodnymi warunkami pracy, a w tym - z odpowiednią wysokością uposażeń.
- 2) Stworzenia takich możliwości studiowania, a także odpowiedniego systemu zachęt materialnych, aby przekonać większą niż dotychczas część młodzieży do podejmowania studiów wyższych o profilu pedagogicznym z zamiarem poświęcenia się zawodowi nauczyciela. W tym celu konieczne jest rozwijanie odpowiednio uprofilowanych kierunków studiów, zwłaszcza w uniwersytetach o wysokim poziomie kształcenia i o uznanym autorytecie. Do ich podejmowania powinna zachęcać młodzież atrakcyjna oferta stypendialna.

System zatrudniania nauczycieli, zapewniając im odpowiednią pozycję społeczną, powinien być równocześnie elastyczny, tak aby umożliwiał w razie potrzeby łatwą zmianę zatrudnienia w placówkach edukacyjnych, a także w szczególnych przypadkach -przechodzenie nauczycieli do innych zawodów na atrakcyjnych dla nich warunkach.

Prawidłowy rozwój szkolnictwa wyższego, wymagający tworzenia uczelni nowego typu, jak wyższe szkoły zawodowe, oraz rozwijania nowych systemów studiów (m.in. studia trójstopniowe: licencjat - magister - doktor), nie może być osiągnięty bez zatrudniania odpowiednio wykwalifikowanych pracowników, przede wszystkim młodych doktorów. Rozwój kadr nauczycieli akademickich, ko-

nieczny przy planowanym wzroście liczby studiującej młodzieży, wymaga zasadniczych zmian w systemie kształcenia i awansowania młodych pracowników szkół wyższych i placówek naukowych.

Trzeba znacznie upowszechnić kształcenie na poziomie doktoratu (postgraduate) przez zachęcenie do studiów doktoranckich większej niż dotychczas liczby uczestników, zarówno w uczelniach, jak też w placówkach naukowych PAN i niektórych instytutach resortowych. Jednak uprawnienia do prowadzenia takich studiów powinny mieć placówki zatrudniające zespoły pracowników naukowych o wysokich, sprawdzonych kwalifikacjach i odpowiednio wyposażone w aparaturę badawczą. W tej grupie placówek trzeba utrzymać także indywidualny tryb zdobywania stopnia doktora, niezależny od uczestnictwa w studiach doktoranckich.

W celu racjonalnego wykorzystania odpowiednio wykształconych kadr pracowników nauki trzeba dążyć do skrócenia zbyt długo trwającego obecnie wstępnego etapu w ich karierze naukowej. Przyjmując rozwiązanie stosowane w większości krajów zachodnich należy uznać, że stopień doktora jest formalnym dowodem kwalifikacji do zajmowania stanowiska profesora wyższej uczelni i do pełnienia wszelkich funkcji związanych z kształceniem kadry (promotorstwo doktoratów itd.). Skuteczne działanie instytucji, mającej charakter samorządu środowisk naukowych, a dbającej o poziom nadawanych doktoratów, jest w tej sytuacji szczególnie ważne. Trzeba również zapewnić wyższym uczelniom możliwość zatrudniania na stanowisku profesora wybitnych specjalistów-praktyków, jeśli jest to potrzebne do rozwoju naukowej lub dydaktycznej działalności szkoły.

III. Głębokie niedofinansowanie dziedzin edukacji i nauki oraz nieracjonalna gospodarka środkami. Widocznym tego skutkiem jest niedostatek środków, które nie wystarczają na zaspokojenie nawet podstawowych potrzeb placówek edukacyjnych i naukowych. Jest to równocześnie przyczyną coraz częściej występujących objawów patologicznych w sposobie działania szeregu placówek, tych mianowicie, które uznały za cel główny zdobywanie środków zamiast realizacji zadań, do jakich są powołane. Sytuację pogarsza nieracjonalność w dysponowaniu środkami wskutek braku strategicznych decyzji co do perspektywy rozwoju poszczególnych dziedzin. W tej sytuacji dochodzi do głębokiej destrukcji wielu wartościowych i potrzebnych ośrodków naukowych.

- Doprowadzenie do normalnej sytuacji w zakresie finansowania edukacji i nauki nie może być odkładane na okres po rozpoczęciu realizacji reformy, gdyż przedłużający się stan krytyczny powoduje z roku na rok powiększające się straty. Im gorszy będzie stan wyjściowy, tym trudniej będzie rozpocząć wprowadzanie niezbędnych zmian, a rezultatem tego będzie dalsza zwłoka w realizacji reformy, która już obecnie jest znacznie spóźniona.
- Za niezbędne minimum środków ogółem przeznaczanych na edukację i naukę należy przyjąć taki ich poziom, który zahamuje postępującą od szeregu lat dekapitalizację majątku oraz zapewni przynajmniej prostą reprodukcję kadr o odpowiednich kwalifikacjach, zatrudnionych w tych dziedzinach. Ponadto te odcinki, które zostają obciążone wzrastającymi zadaniami powinny być wyposażone odpowiednio w dodatkowe środki na ich realizację.
- Właściwe organy władz państwowych powinny podjąć decyzje ustalające programy rozwoju dziedzin, za które państwo jest szczególnie odpowiedzialne (ochrona zdrowia, ochrona środowiska, bezpieczeństwo państwa i obywateli, edukacja i in.). Na tej podstawie powinny być skierowane odpowiednie środki na prowadzenie badań naukowych potrzebnych do realizacji tych programów.

- Konieczne jest zwiększenie dyscypliny w zakresie dysponowania środkami budżetowymi przeznaczonymi na edukację i naukę, tak aby były one wykorzystywane racjonalnie i zgodnie z przeznaczeniem.

Podsumowanie

Podsumowując przedstawione powyżej uwagi trzeba stwierdzić, że powodzenie reformy obejmującej dziedzinę edukacji i nauki będzie w znacznym stopniu zależało od działań przygotowawczych, które należy rozpocząć niezwłocznie. A oto najważniejsze z nich:

- 1) Opracowanie tez, określających podstawy przyszłego systemu edukacji, i poddanie ich dyskusji, w której udział wezmą wszystkie zainteresowane strony z uwzględnieniem środowisk młodzieży, zwłaszcza akademickiej.
- 2) Zapewnienie warunków do szybkiego rozwoju kadr nauczycieli i pracowników nauki, podniesienie prestiżu zawodu nauczyciela i skrócenie drogi awansu do stanowiska profesora wyższej uczelni.
- 3) Wdrożenie systemu oceny jakości kształcenia, zwłaszcza w szkołach wyższych, obejmującego również studia doktoranckie, oraz ocenę poziomu doktoratów.
- 4) Ustalenie strategicznych programów rozwoju szczególnie ważnych dziedzin, wymagających nadzoru i opieki państwa, i zapewnienie im odpowiednio sprawnego zaplecza placówek naukowych (np. w postaci instytutów państwowych).

Na sfinansowanie tych zadań konieczne są odpowiednie środki, które trzeba zaplanować w budżecie państwa i w budżetach samorządowych.

* * *

Edukacja i nauka należą do tych dziedzin, które w perspektywie wieloletniej decydują o rozwoju kraju i poziomie życia społeczeństwa. Są to zatem dziedziny, za które państwo ponosi szczególną odpowiedzialność, podobnie jak za bezpieczeństwo kraju i obywateli, stan zdrowotny ludności lub ład wewnętrzny. Nie mogą one być obszarem rozgrywek i rywalizacji polityków. Konieczna jest tu współpraca różnych ugrupowań politycznych, nawet wtedy gdy dzielą je istotne różnice programowe. W przeciwnym razie reforma nie osiągnie zamierzonego celu, którym jest zapewnienie takiego rozwoju nauki i edukacji, aby mogły one sprostać wymaganiom nowoczesnego społeczeństwa.

Krzysztof Schmidt-Szalowski

Krajowa Sekcja Nauki
NSZZ „Solidarność”
Komisja ds. Legislacyjnych
61-712 Poznań, ul. Wieniawskiego 1
tel./fax (0-61) 536-698
tel. (0-61) 536-251 w. 362

Poznań dnia 09.kwietnia 1997 roku.

L.p. KL 7/S/97

SPRAWOZDANIE

z działalności Komisji ds. Legislacyjnych Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” za rok 1996

W powołanym okresie w posiedzeniach Komisji ds. Legislacyjnych Krajowej Sekcji Nauki uczestniczyli:

1. Krystyna Andrzejewska
2. Jarosław Mikołajewicz
3. Kazimierz Świrydowicz

Komisja w roku 1996:

- przygotowała wniosek do Pana Ministra Edukacji Narodowej o nowelizację Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej w sprawie stanowisk pracy oraz zasad wynagradzania pracowników szkół wyższych nie będących nauczycielami akademickimi
w zakresie określenia zasad wypłaty wyższego wynagrodzenia W okres choroby trwającej tocznie do 35 dni.

Ministerstwo Edukacji Narodowej wniosek oddaliło - uzasadniając odmiennymi opiniami władz uczelni oraz tym, że widzi możliwość uregulowania powyższego w drodze zmiany ustawy o szkolnictwie wyższym

- przygotowała opinię negatywną w sprawie

Ustawy z dnia ..... 1996 r.

zmieniająca ustawę o tytule naukowym i stopniach naukowych.

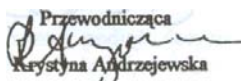
Nowelizacja miała przywrócić porządek prawny w zakresie uprawnień merytorycznych: recenzje, promotorstwo, zatrudnienie na podstawie mianowania na stałe na stanowisko docenta, prof. osób nie posiadających stopnia dr habilitowanego.

Po dyskusji .która odbyła się dnia 9 marca 1996 roku na posiedzeniu Prezydium KSN, postanowiono tym razem zrezygnować z prawa do wyrażenia opinii w sprawie w/w ustawy.

- wydała na piśmie 23 opinii prawnych KZ NSZZ „Solidarność”,
- udzielała na bieżąco pomocy prawnej KZ i członkom naszego Związku.

Finansowanie działalności Komisji ds. Legislacyjnych KSN.

- koszty administracyjne ponoszone z tytułu działalności komisji takie jak materiały biurowe, telefony, fax, opłaty pocztowe itd. ponoszone były w ramach składki, którą Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” winna przekazywać w wysokości 5% do KSN. Komisja korzysta z Dzienników Urzędowych, które abonuje Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność”. Komisja nigdy na swoją działalność nie otrzymywała żadnych pieniędzy z KSN ani Komisji Krajowej.

Przewodnicząca

Krystyna Andrzejewska

**Sprawozdanie Zespołu d/s Organizacyjnych
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
za okres od początku bieżącej kadencji do dnia 30 grudnia 1996 r.**

W omawianym okresie zespół koncentrował się przede wszystkim nad wspieraniem Prezydium KSN w organizacji akcji doraźnych.

Głównym wydarzeniem tego typu w roku 1996 była akcja protestacyjna pracowników nauki i oświaty ogłoszona przez Radę Sekcji Krajowej Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność” przy współudziale Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”. W dniu 11 maja zorganizowana została demonstracja w Warszawie: spotkanie o godzinie 11-tej na Placu Piłsudskiego, wiec przed Sejmem, przemarsz Alejami Ujazdowskimi i wiec pod gmachem Rady Ministrów.

Mimo skromnych możliwości KSN technicznego zabezpieczenia demonstracji, braku większego zainteresowania naszego środowiska uczestnictwem w akcjach protestacyjnych oraz ograniczonych środków finansowych KSN, udział nasz obok wielotysięcznej rzeszy przedstawicieli oświaty został zauważony dzięki bezpośredniemu zaangażowaniu wielu pracowników uczelni oraz instytutów naukowych przybyłych na manifestację.

W przyszłości należałoby wzbogacić „arsenał” środków i materiałów propagandowych jakimi dysponuje KSN, a które to są niezbędne przy organizacji akcji w miejscach publicznych, a także stworzyć grupę specjalistów od organizacji i zabezpieczania manifestacji.

W roku 1997, znacznie ważniejszy od akcji protestacyjnych będzie udział Krajowej Sekcji Nauki w kampanii wyborczej. Rada Krajowej Sekcji Nauki powołała doraźny Zespół d/s Programu Wyborczego.

Zespół d/s Organizacyjnych powinien wesprzeć te działania tak aby opracowany program oraz materiały wyborcze zostały jak najszerzej rozpropagowane.

Przewodniczący Zespołu
/-/ Kazimierz Jezuita

Trzynastka

W związku z wypłatami nagród z zakładowego funduszu nagród (ZFN) do Komisji Interwencji zgłoszono kilka przypadków nieprawidłowego naliczania wysokości tych nagród. Wszystkie przypadki dotyczyły zaliczenia odpowiedniego stażu pracy.

Regulacja prawna wypłaty nagród z ZFN znajduje się w ustawie z 10 lipca 1985 r. o rocznych nagrodach z ZFN [...] (DZ. nr 32, póź. 141 ze zm.). Prawo do nagrody przysługuje pracownikowi, który przepracował w danym zakładzie pracy cały rok kalendarzowy (art. 5 ust 1 ustawy). Oprócz tej ogólnej zasady, wyrażonej w art. 5, ustawa zawiera kilka wyjątków, które dają możliwość wypłaty nagrody mimo nieprzepracowania w jednym zakładzie całego roku (art. 6 ustawy). Inne wyjątkowe przypadki określone są w rozporządzeniu z 17 lutego 1986 r. ministra pracy, płacy i spraw socjalnych (DZ. nr 5, poz. 30). Przepis art. 3 ust. 1 ustawy różnicuje wysokość nagrody przysługującej pracownikowi w zależności od stażu pracy i tak: 50% nagrody przysługuje po przepracowaniu roku; 75% po dwóch latach; 100% po trzech latach. Z przepisu tego nic wynika wyraźnie, czy chodzi w nim o tzw. zakładowy staż pracy, czy też ogólny staż pracy danego pracownika. W wielu zakładach liczono tylko zakładowy staż pracy. I ta sprawa stanowiła treść pytań zgłaszanych do Komisji Interwencji. W związku z powyższym wyjaśniam:

W uchwale z dnia 7 września 1995 r., I PZP 23/95 (OSNAPiUS z 1996 r. nr 5, poz. 73) i w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 24 kwietnia 1996 r., sygn. akt I PZP 4/96 (OSNAPiUS z 1996 r. nr 22, poz. 332) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że do okresów pracy wymienionych w art. 3 ust. 1 ustawy o ZFN, od których zależy wysokość rocznej nagrody z ZFM, wlicza się okresy poprzedniego zatrudnienia. Do okresu pracy, od którego uzależniona jest wysokość nagrody, wlicza się także:

- **okres nauki w szkołach zawodowych, średnich ogólnokształcących i wyższych absolwentom tych szkół, którzy po ich ukończeniu po raz pierwszy podejmą pracę (art. 3 ust. 2 ustawy),**
- **okres zatrudnienia przed nabyciem uprawnień do świadczeń emerytalnych lub rentowych osobom, które po uzyskaniu tych uprawnień podjęły pracę zawodową (art. 3 ust. 3 ustawy).**

Komisja Interwencji zwraca się z prośbą do Komisji Zakładowych o sprawdzenie u swoich pracodawców czy prawo do nagrody w odpowiedniej wysokości z ZFN nie jest naruszane i ewentualne zwrócenie uwagi pracodawców na cytowane uchwały Sądu Najwyższego. W stwierdzonych przypadkach nieprawidłowego naliczenia stażu pracy należy spowodować wypłatę pracownikom należnych im świadczeń.

Przewodniczący Komisji Interwencji Krajowej
Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Edward Krauze

„Wiadomości KSN” Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Redaguje zespół: *Maria Wesolowska, Janusz Sobieszkański, Krzysztof Schmidt-Szałowski,*
Adres redakcji: *Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”*
pl. Politechniki 1, p.148a, 00-661 WARSZAWA tel/fax (022) 257363
e-mail: wesolowska@delta.SGGW.waw.pl